

Wat mensen zeggen over
GELUKZALIG DOOD

Dit buitengewone verslag is een aangrijpend en hartverwarmend verhaal voor een ieder die openstaat voor de wetenschap dat leven, liefde en leren doorgaan na de dood, en dat de grootste les, in het leven en de dood, is om een oordeel over jezelf en anderen op te geven. De echtheid van dit boek heeft de kracht om de lezer te transformeren.

Carla van Raay, schrijfster van *Gods Callgirl*

Een handleiding voor het hart, vol van inzichten en hoop, dat ons leert doelbewust te leven, lief te hebben, en dood te gaan.

Lawrence Ellyard, schrijver van *Spirit of Water* en *Everyday Buddha*

Melita schrijft levendig en met passie. Zodra ik mijn ongeloof over “een stem van de andere kant” opschortte, werd ik meegesleept in een volslagen overtuigend rijk waar verstandelijk denken heeft plaatsgemaakt voor hart connecties, waar zielen worden aangetrokken door zielen van wie zij energie nodig hebben. De ‘levenslessen’ uit de titel worden verlevendigd door een rolbezetting van personages, wier verhalen op geanimeerde, en soms ontroerende wijze op papier zijn gezet. Een wijs en mooi boek.

Jennifer Kavanagh, schrijfster van *Een boek vol dierenverhalen* en *Een leven met God*

Dit boek is een genot om te lezen. Reflecterend op de betekenis van de dood en wat er daarna gebeurt, biedt het een verhelderende kijk op een voortgezette zoektocht naar verlichting in het hiernamaals, en biedt het tevens hoop en inspiratie om het meeste te maken van de levenslessen die beschikbaar zijn op het aardse vlak. Het is een intrigerend verhaal waarin helderheid, eerlijkheid en compassie door elke bladzijde schijnen.

Het is ook een verhaal over éénheid – over thuiskomen, over geliefd zijn, over gekend zijn. En dit maakt het ook ónze reis. Die van ons allemaal.

Francis Italiano, oprichter en directeur van *Sensorium Theater*

GELUKZALIG DOOD

Levenslessen uit het Hiernamaals

GELUKZALIG DOOD
Levenslessen uit het Hiernamaals

Melita Harvey - van Doesum

Melita Harvey – van Doesum

www.melitaharvey.com

www.nl.melitaharvey.com

Copyright © 2018 Melita Harvey-van Doesum

Cover-illustratie is gebaseerd op een schilderij van Boyden Woods

Omslagontwerp: Tim Grant

Vormgeving binnenwerk: Tami Integrity Formatting

Eerste redactie: Kathinka Groenink

Redactie: Tekstbureau WILDSCHUT

ISBN 9789402179125

NUR 728

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is met de grootste zorg samengesteld. De inhoud van dit boek is uitsluitend bedoeld om mensen te helpen, niet te schaden. Noch de auteur, noch de uitgeverij kan aansprakelijk worden gesteld voor individuele interpretatie of reacties naar aanleiding van het lezen van dit boek.

Inhoud

Proloog	1
Aangenaam. Janelle.....	7
Wat na het leven volgt.....	9
Doodsoorzaken	17
Over acceptatie, gelukzaligheid en de zielen der onschuldigen	27
Verloren Dromen	35
Gevangen tussen hart en verstand	41
Wij zijn liefde	46
Het einde van de onschuld – alcoholisten en drugsverslaafden	50
Vastzittende Zielen – de milde gevallen	56
Vastzittende Zielen – ernstige gevallen	63
Mentale Parasieten	73
Een lek in de liefdesbubbel	81
Vergeven.....	96
Over het leven liefhebben en de dood trotseren	113
God Ontmoeten.....	119
Collectieve mentale ziektes	128
Dierenzielen	138
Alles achterlaten.....	145
Lessen in dienstbaarheid	152
Gelukzaligheid vinden	167
Melita.....	178
Epiloog.....	190

Voor Mandy natuurlijk

*Nel mezzo del cammin di nostra vita
mi ritrovai per una selva oscura
ché la diritta via era smarrita.*

Juist midden op de reistocht van ons leven
Zag ik mij in een donker woud verloren,
Daar ik van 't goede pad was afgeweken.

Dante Alighieri, *De goddelijke komedie*

Proloog

De eerste keer dat ik Janelle ‘ontmoette’ was in 2010, toen een familielid van haar voor een reading kwam. In die tijd woonde ik in West-Australië en werkte vanuit huis als helderziende en medium. Na deze reading voelde ik, meer dan anders, de pijn van degenen die geloven dat ze hun dierbaren voor altijd hebben verloren. Overweldigd door mededogen dacht ik: ‘Kon ik maar méér doen!’. Janelles stem klonk vol en duidelijk in mijn hoofd toen ze antwoordde: ‘Mijn verhaal opschrijven zou helpen’. Zo begon dit schrijfavontuur.

Ik heb Janelle nooit in het echt ontmoet, maar haar zeker op televisie gezien. Ze was een bekende Australische tv-persoonlijkheid en een schoonheid. Zij was pas negenentwintig jaar toen ze stierf, maar hierover zal zij je zelf alles vertellen.

We hebben er anderhalf jaar over gedaan om de eerste versie van dit boek te schrijven. Ik zat klaar met mijn pen en papier en Janelle dicteerde. Haar informatie schoot door mij heen als een trein in tijdnood. Uiteindelijk ging ik achter mijn computer zitten en typte en typte en typte, printte het boekwerk en bond het samen. Toen ik het echter nalas, vond ik de inhoud klinisch en vol herhaling. Janelle overláádde mij met dezelfde informatie, iedere keer in een ander jasje gestoken, totdat ik het onderwerp compleet begrepen had.

Effectief voor mijn begrip van wat zij zeggen wilde, maar het maakte mijn tekst repetitief en weinig intiem.

Ik ging op zoek naar iemand die mijn boek een make-over kon geven en vond een redacteur gespecialiseerd in mijn genre. Nadat zij het eerste hoofdstuk op proef had bewerkt zag ik helaas geen verbetering, dus ging ik op zoek naar 'plan b'. Dat vond ik in de vorm van een website met de naam: *75 Boeken Die Iedere Schrijver Zou Moeten Lezen*. Ik stortte mij vol enthousiasme op de daarin benoemde boeken totdat ik mij zelfverzekerd genoeg voelde om aan de slag te gaan. Het resultaat van vijf maanden lang uitwissen, herformuleren en corrigeren was nog steeds een overdosis aan informatie, alleen telde het nu 190 in plaats van 275 pagina's.

Gefrustreerd legde ik mijn boek weg en keek er een halfjaar lang niet naar om. Tegen die tijd was het drie jaar geleden dat ik begon te schrijven. Toen op een dag, tijdens de zoveelste meditatie over dit onderwerp, werd het mij ineens duidelijk dat om het boek *leuk* te vinden, ik een boek moest schrijven dat ik *zelf* leuk vond. Maar ik wilde geen boek schrijven dat ik alleen maar 'leuk' vond, ik wilde een onweerstaanbaar boek schrijven; onmogelijk om mee op te houden als je het eenmaal begon te lezen. Dus maakte ik een lijst van hoe mijn ideale boek eruitzag en ging wederom aan de slag.

Om Janelles familie te beschermen zijn er gegevens veranderd, ook haar naam. Het duurde even voor wij tweeën het met elkaar eens waren, maar nu vinden Janelle en ik dat de details precies de persoon weergeven die Janelle is geweest. Zo raakten wij klaar voor versie nummer drie en dat voelde meteen goed aan. Samen bewogen we ons door haar rijk en door haar vroegere belevenissen. Haar rol was om met mij te communiceren, mijn rol was luisteren en vragen stellen, zoals: "Hoe beschrijf je tijdloosheid aan mensen die dit misschien nog nooit hebben ervaren?" en "Hoe leg je 'voelen zonder emoties' uit?"

Janelle overlaadde mij soms nog steeds, maar ik vond een manier om hiermee om te gaan. Op een dag, tijdens het schrijven, had ik een visie van Janelle die een deur opende waaraan een bordje hing met daarop een specifiek onderwerp. Op het moment dat ze deze deur opendeed

tuimelde alle informatie over dat onderwerp over haar heen. Daar waar Janelle zich bevindt, is de intentie om over een bepaald onderwerp te leren genoeg om alle informatie hierover te ontvangen. In Janelle's geval werd deze informatie snel geabsorbeerd en vervolgens over mij uitgestort als een tropische regenbui. Dus leerde ik de bui over te laten waaien voordat ik mijn pen oppakte. Zo zorgde ik ervoor dat ik alleen die dingen opschreef die direct met haar te maken hadden, zodat we niet te veel afdwaalden.

Toen Janelle stierf, had ze antwoorden nodig. Zij was een jonge vrouw die ogenschijnlijk alles in het leven had, maar zichzelf toch doodde. Nu, in het hiernamaals, wilde zij over het leven leren: wat de zin van het leven was en waarom het voor haar niet gewerkt had. Ook wilde zij de ware betekenis van geestesziekte ontdekken, dus ging ze op een uitgebreide ontdekkingsreis om het verstand te leren begrijpen. Niet alleen dat van haar, maar het menselijk verstand in het algemeen. Ze ontmoette andere zielen die haar lieten zien hoe zij tijdens het leven met hun hart en verstand waren omgegaan, en hoe dat hen had beïnvloed na de dood. Janelle ontdekte zielen die vastzaten in negativiteit en daardoor niet in staat waren om door te stromen, om los te laten. Zij zag hoe zielen mensen negatief kunnen beïnvloeden en ook andersom, hoe mensen een negatieve werking op zielen kunnen hebben.

De ontmoeting met een ziel die onder soortgelijke omstandigheden als Janelle had geleefd en was gestorven, gaf haar inzichten over waar het menselijk denken fout kan gaan, en hoe dit voorkomen kan worden. Ook was zij door deze ontmoeting in staat te vertellen wat de beste houding is die wij levenden kunnen aannemen tegenover onze gestorven geliefden, en dat het vasthouden aan wrok hen negatief kan beïnvloeden.

Janelle was nieuwsgierig naar de rol van godsdienst. Zij vroeg zich af of diegenen wiens harten vol zijn van hun God en bij wie gebed en meditatie deel uitmaken van het dagelijks leven, minder beïnvloed worden door de subjectieve geest. Nadat zij zowel 'goed' als 'slecht' was tegengekomen in de volgelingen van Jezus, had zij een openbaring en vanaf dat moment was zij in staat zich volledig te concentreren op het

vinden van het Zelf, haar innerlijke God, in plaats van een toeschouwer te zijn die naar antwoorden buitenaf zoekt.

Door mensen in nood van dienst te zijn ontdekte Janelle waarom zij zich niet kon overgeven aan permanente gelukzaligheid. Dit inspireerde haar om verder te exploreren totdat zij klaar was om volledig los te laten. Toen dat gebeurde, stopte Janelles stroom van informatie en kwam er een einde aan onze relatie zoals we die tot die tijd hadden gekend. Nu was het mijn beurt om vrede te vinden in mijn nieuwe situatie.

In de epiloog neemt Janelle mij mee in haar nieuwe realiteit en laat mij zien hoe mooi het in de zielenwereld kan zijn. Tegen die tijd is er niets meer over van de ziel die ik oorspronkelijk had ontmoet. Janelle was veranderd van iemand die verslag uitbracht tot een constant transformerende ziel, één geworden met alles. Onze zoektocht liet mij zien dat niemand werkelijk vrede vindt totdat zij vrij zijn van het verstandelijk denken.

Er zit geen fysieke kant aan dit verhaal; er is geen bewijs van onze communicatie, anders dan mijzelf en mijn pen, en misschien ligt daar de magie wel voor mij. Ik ben dit boek gaan schrijven om aan Janelles verzoek te voldoen. Samen waagden we ons op pad, totdat we een gezamenlijke passie vonden die onze muren afbraken en onze sluiers oplichtten. Janelles zoektocht werd mijn zoektocht en onze reis maakte het mogelijk om de weg van het verstand naar het hart te bewandelen.

Uiteindelijk kwam Janelle thuis en vond ik vrede. Tot dan had ik een stem in mijn hoofd die al mijn gedachten in twijfel trok. In mijn leven heb ik weinig dingen gedaan die zo dubieus waren als een boek schrijven met de ziel van een overleden vrouw, maar het mysterie dat ik de wijsheid had om mijn zielen-vriendin te begrijpen, en het wonder dat ik ook nog in staat was om dit tot uitdrukking te brengen, heeft die stem van zelftwijfel tot stilte gebracht.

Ondanks dat Janelles ontdekkingsreis in een ander rijk plaatsvond, was het gemakkelijk om haar ervaringen in mijn wereld toe te passen. Na haar zelfmoord was Janelle verward over het contrast tussen hoe vredig zij zich voelde en het leed

dat zij waarnam in haar nabestaanden. Ze vroeg zich af hoe het mogelijk was dat op het moment dat háár nachtmerrie eindigde, die van haar geliefden begon. In het leven gebeurt het ook dat mensen radicale beslissingen moeten nemen om uit een donker dal te klimmen; om te voorkomen dat zij hun lichaam vernietigen moeten ze de persoon die ze dachten te zijn vernietigen. Dit kan een verandering van baan, adres, huwelijkse staat of zelfs geslacht betekenen. Sommigen, die op zoek gaan naar zichzelf, brengen de rest van hun leven in een ashram door en ook zij kunnen zich afvragen: 'Hoe is het mogelijk dat mijn geliefden voelden dat zij mij verloren op het moment dat ik mijzelf vond?'

Janelle praat over zielen die vastzitten – zij, die hun moment van gelukzaligheid afwijzen en in plaats daarvan blijven focussen op hun vroegere obsessies. In plaats van te genieten van de vrede, zijn zij – metaforisch – bijvoorbeeld nog steeds aanwezig bij het paardenrennen. Ook mensen negeren de schoonheid die het leven biedt. We lopen een prachtige dag mis om iets wat iemand over ons heeft gezegd. Of we vergeten te waarderen dat we een gezond lichaam hebben, omdat we vinden dat het niet mooi, slank, lang, kort, perfect genoeg is...

Dan zijn er zielen die mensen lastigvallen door negatieve gedachten in hun hoofd te plaatsen. Ik heb mensen hetzelfde zien doen, even effectief.

Ook ontmoette Janelle zielen die niet alles uit het leven hebben gehaald. Daarvoor hoeven wij mensen ook niet ver te zoeken; soms niet verder dan de spiegel in de badkamer. Hetzelfde geldt voor de zielen die de persoon betreurden die zij geweest zijn.

Hoe meer Janelle naar het licht gaat, hoe meer zij begrijpt wat haar belemmerde om 'naar huis te gaan'. Dat is zo perfect gereflecteerd in ons mensen; wij houden onszelf ook tegen om vol vanuit ons hart te leven, om helemaal onszelf te zijn.

Alles waarover ze spreekt is vertaalbaar in mijn leven en waarschijnlijk ook in dat van jou. Daarom is dit niet alleen het verhaal van de ziel van iemand die zelfmoord pleegde, maar ieders verhaal. Dit is een reis van het hoofd naar het hart. Voel je vrij om het verhaal te interpreteren zoals je wilt

of juist acht. En belangrijker: als je kunt, leg je overtuigingen naast je neer, ga je verstandelijk denken voorbij en erváár het verhaal.

Voel het!

Laat je meenemen op reis.

Aangenaam. Janelle.

Hoi! Mijn naam is Janelle en ik wil mijn verhaal graag met je delen. Het verhaal over hoe ik mijn leven eindigde door van een klif te springen toen ik pas negenentwintig jaar oud was, terwijl een buitenstaander vast geen enkele reden zou hebben gevonden voor mijn wanhoopsdaad. Ik was een jonge, mooie vrouw met een bloeiende carrière. Ik stond op het punt mijn jeugdliefde te trouwen. Ik was ook nog eens beroemd, iets wat ik geambieerd had sinds ik een klein meisje was. Ik vond het heerlijk om in de schijnwerpers te staan, ik hield van mijn verloofde, ik hield van mijn familie, mijn vrienden, collega's en honden. Ik hield van het land waarin ik woonde. Ik hield van mijn ouders, die vanaf de dag dat ik geboren ben ontzettend veel van me hebben gehouden. En toch sprong ik.

Zelfs nu kan ik de angst en wanhoop nog voelen die me absorbeerde gedurende de periode die aan mijn dood voorafging. Ik werd overmand door gevoelens van onwaardigheid en zelfhaat. Ik dacht dat ik lelijk was en een mislukkeling. Ik dacht dat ik iedereen die van me hield en die in mij geloofde ten schande was. Deze gevoelens waren mij niet onbekend. Ik slikte jaren antidepressiva. Al sinds mijn achttiende, toen de kwelgeest in mijn hoofd mij vertelde dat ik te dik was, al was ik mager. Maar deze periodes waren niets vergeleken met waar ik doorheen ging tegen het einde van mijn leven. De druk waaronder ik gebukt ging sinds mijn jeugd nam toe en toe... tot het ondraaglijk werd. Ik was

chronisch perfectionistisch en dit manifesteerde zich in alles, inclusief mijn relaties met anderen.

Ik heb niet het gevoel dat ik het was, die sprong. Ik kan mij bijna niets van die dag herinneren, buiten de behoefte om de marteling in mijn hoofd te stoppen. Het is bijna onmogelijk mijzelf te herkennen in het meisje dat sprong: ik, de *people-pleaser*, de perfectionist, die zo'n bende achterliet? Dat kon gewoon niet waar zijn. Toch was het zo.

Vanuit een menselijk perspectief was ik een persoon die aan een depressie leed en die de pech had om naar een dokter te gaan die medicatie voorschreef die niet werkte. De andere kijk erop, laten we 't daarover later hebben. Maar één ding is zeker: de reacties op een ontijdige dood variëren. Sommigen geloven dat diegenen die jong sterven te mooi zijn voor deze wereld en dat God hen bij zich wil. Of dat het leven niet meer is dan een spelletje Russisch roulette en dat de dood een consequentie is van noodlottige omstandigheden. Anderen geloven dat ieders ademhaling in aantal vastligt en dat alles is voorbestemd. Mijn verloofde probeerde betekenis aan mijn zelfmoord te geven door de 'schuldige' dokter te laten vervolgen, terwijl mijn moeder hartstochtelijk aan zelfmoordpreventie werkt, zodat mijn dood niet voor niets is geweest.

Maar waar was ik toen de wereld stopte voor mijn geliefden en mijn foto verscheen in de Australische media met kopstukken als: *Janelle du Gard sterft op 29-jarige leeftijd?* Ging ik door Bardo, een soort tussenwereld zoals de boeddhisten die kennen? Beplette ik mijn zaak aan 'De Hemelse Poorten' met Petrus? Had ik vleugels ontvangen toen ik mijn lichaam verloor en was God tevreden zijn engel terug te hebben?

Dit, beste lezer, dit is het échte verhaal. Het verhaal waarop de media géén beslag kon leggen. Dit is mijn verhaal vanaf het moment dat ik ophield de Janelle te zijn die de wereld had leren kennen. Ga je met me mee?

Wat na het leven volgt

*De Goden verbergen voor de mens het geluk van de dood,
zodat zij het leven verdragen*

– Lucan

Het eerste waarvan ik me bewust werd, was een intense wind. Niet om me heen, maar door mij heen. Ik voelde me letterlijk oplossen. Ik voelde me vrij. Zo goed had ik me in weken, misschien zelfs maanden niet gevoeld. Ik werd mij gewaar van een oorverdovende stilte en van kleuren die voor één moment door mij heen gingen. Ik werd mij ervan bewust dat er geen temperatuur was: ik was niet koud of warm, ik ‘was’ gewoon. Ik voelde dat ik werd opgetild, maar wist niet door wat. Het eerste moment zonder lichaam was ongelooflijk. In één ogenblik ging ik van depressie naar vrijheid. Ik wist dat ik dood was, of op zijn minst in coma, door het gebrek aan zintuigelijke waarnemingen zoals ik die gekend had. Ik was niet bang, geen moment, maar ik was wel beducht op wat er zou komen; de *people-pleaser* in mij wilde het nog steeds goed doen, zelfs na de dood.

Ik had me alleen gevoeld tijdens mijn leven. Daar had niemand schuld aan: de meeste mensen hadden er alles aan gedaan mij thuis te laten voelen. Ik voelde me alleen omdat ik mij anders voelde. Tijdens de laatste maanden en misschien zelfs wel de laatste jaren van mijn leven, voelde ik me geïsoleerd in mijn - soms afschuwelijke - wereld. En in één moment waren al deze gevoelens verdwenen en werd ik

overweldigd door een gevoel van toebehoren. Het was niet zozeer dat er iemand op me wachtte, het was meer dat de sluier van afzondering was opgelicht en ik plots één met alles was geworden.

Dit zalige niets was niet alleen het tegenovergestelde van me eenzaam, afgescheiden en geïsoleerd voelen, het was ook het tegenovergestelde van me opgejaagd voelen. Gedurende mijn leven had ik mezelf stress opgelegd om alles goed te doen. Ik tobde over mijn uiterlijk, mijn gewicht, mijn schoolcijfers en later over mijn werkprestaties. Ik maakte me ook zorgen om wat andere mensen over me dachten. Dit alles viel weg. Wat overbleef was rust, zuivere en gelukzalige rust. Ik kan dit het beste omschrijven als in een warm bed liggen op een koude, regenachtige ochtend, wetende dat er geen enkele verplichting of afspraak op je wacht. Ik voelde me vol en voldaan. Ik voelde me omringd door liefde; liefde die kwam van anderen zoals ik. Ik voelde me weer terug in de baarmoeder, volledig verzorgd. Ik voelde niets en daardoor voelde ik alles. Ik was een gewichtsloze spons geworden, een liefdesmagneet die de omringende liefde zo snel absorbeerde, dat ik totaal verzadigd was. Ik had niet het idee dat ik ergens naartoe ging, maar ik was wel in beweging.

Later leerde ik dat alles in ons universum in beweging is: dat alle bestaande deeltjes onderweg zijn en dat alles energie is. Ach, waren energieën maar in kleuren zichtbaar geweest voor de mens, dan was het mensen opgevallen hoe zwart mijn energieveld – dat mijn gedachten en gevoelens representeerde – was. Dan had ik nu waarschijnlijk nog geleefd. Een confrontatie met mijn donkerte had me wellicht gedwongen op te houden met veinzen dat het goed met mij ging.

De energieën waarvan ik me bewust werd waren niet dreigend, noch indringend. Ze schenen helemaal geen invloed op mij uit te oefenen, ik wist alleen dat ze er waren. Wat het zo vreedzaam maakte, was de afwezigheid van druk; er was geen tijd, geen dag of nacht, geen morgen of gisteren. Ik voelde dat ik waarlijk kon rusten.

Ik heb sindsdien begrepen dat je deze sublieme staat gedurende je leven kan bereiken, dat je jezelf kan bevrijden

van angst op ieder niveau, zelfs als je gemarteld wordt. Ik had mezelf opgejaagd sinds mijn jeugd: mijn hoofd was vol van krankzinnige deadlines die bereikt *moesten* worden, want anders... Als volwassene wist ik niet wat het betekende om te leven en vrij te zijn. De laatste keer dat ik vrij was, was ik een kind. Ik ervoer dit niet weer tot na mijn dood.

Na deze aanvankelijke staat van gelukzaligheid na mijn dood, werd ik me bewust van een frequentie die mij vanuit het leven bereikte. “NEEEEE!” galmde het door me heen. Ik kon de wanhoop en het ongeloof voelen. Het kwam van mijn geliefde, Peter, en het voornaamste effect dat het had op mij, was dat het mij verwarde. Het was zo in contrast met de mooie ervaring die ik doormaakte. Deze tegenstrijdigheid was een voorproefje van waarmee ik en de meeste zielen die zichzelf van het leven hebben beroofd, geconfronteerd worden.

Had ik gered willen worden? Ik was wat betreft de mensen die mij omringden het gelukkigste meisje ter wereld en ik had een partner die er alles voor zou hebben gegeven om mijn zelfmoord ongedaan te maken. Dus ja, ik had de pijn willen voorkomen die mensen om mij hebben geleden door mijn toedoen. Maar nee, ik had nooit gelukkig kunnen worden zonder te weten wat ik nu weet. Zonder dit gevoel van vrede dat ik nu heb mogen ervaren. Verwarrend! Ik kwam tot de conclusie dat ik nog veel te leren had.

Mijn ‘spons-wezen’, om het zo maar even te omschrijven, wilde graag met mijn geliefde in verbinding zijn en sindsdien voel ik dat mijn energie blijvend met die van hem verbonden is. Je zou kunnen zeggen dat we energetisch samengesmolten zijn. Dit betekent dat een deel van mijn energie, en daardoor een deel van mij, voor altijd bij Peter is. Wij zielen zijn te vergelijken met lichtstralen op een lichtshow, waar één grote straal zich transformeert tot kleinere. Wij zijn precies zoveel stralen als nodig zijn om in het hart van mensen te verblijven. Peter is, net als alle mensen wiens geliefde is overleden, veranderd. De opgedane levenservaringen vormen het karakter, en zeker zoiets ingrijpends als het verliezen van een zielsverwant is van grote invloed. Maar het is niet alleen het verlies dat het karakter van de nabestaanden verandert: het